

מסורת הש"ס

אלו הן הנחנקין פרק עשירי סנהדרין

פח.

עין משפט נר מצוה

א (מ"י פ"ב מהל' טומאת
לבעת סליח):
ב מה ב מ"י פ"א מהל'
ערכין ה' ג סמג
עשין קמח:
ג מה ב מ"י פ"ו ה' א
סמג עשין קלג:
ג ד מ"י פ"א מהל' יא:
גא ה מ"י פ"א מהל'
סוטה ה' א ב סמג
עשין קמח ט (נ"ט) מהל' ע
ס"י קמח ט"ז ב ד:
גב ד מ"י פ"ט מהל' רמח
ה' ט סמג עשין עה:
ז (מ"י פ"א מהל' ממוסרי
כפרה הלה א):
גג ח מ"י פ"ד מהל'
מטות עייני ה' א:
גד ט מ"י פ"א מהל' עה
ב:
גה י מ"י פ"ד מהל'
ממסרי ה' א סמג
עשין קמח ואלוין רטו:
גו כ מ"י פ"א מהל' סוטה
ה' א סמג עשין ט
טו"ע פ"א מהל' עה ס"י קמח
ספיק י:

תורה אור השלם

1. כי יפלא ממך דבר
למשפט בין דין לדין
דין לדין ובין גנע לנגע
דברי ריבת בשעריך
וקמח ועליה אל הפקוס
אשר יבחר יי אלהיך
בז: דברים יז ח
2. אך כל חרם אשר
יחרם איש לך מכל אשר
לו מאדם ובהמה
ומשדה אחוזה לא ימכר
ולא ימאל כל חרם קדש
קדשים הוא לך:
ויקרא כו כח
3. וזהו השדה בצאתו
ביבול קדש לך בשדה
החרם לבתן תהיה
אחוזת: ויקרא כו כח

מרחו מעשר ונותן לו. ואפילו למאן דאית ליה צריכה כל זמן
שלא הפריש פאה ולא צריכה היה הכל שלו ונתחייב הכל
צמער ושזב לא יפטר וא"ת תרומה נמי לפני שחורש ונותן לו
וכ"ת דתרומה בלאו הכי יפריש העני דכל פאה חייבת דתרומה חדא
דאס כן הרי הוא מקדים מעשר

לתרומה גדולה ועוד דתנן במסכת
תרומות פ"ק [מ"ה] אין תורמין מן
הלקט מן השכחה ומן הפיאה וי"מ
דלכ"י לא תני מורס דלפילו הפקיר
לאחר מירוח פטור מן התרומה
(דמתן במסכת מעשרות פ' שלשה
מייקין) פירות ממוכרין בשדה מוכסין
אסורים משום גזל מפוזרים מותרין
צ"ן קצין קצין חייבין צמער
ופטורים מן התרומה וליתא דצירוסל'
מפרש דלכ"י פטורין מן התרומה
לפי שאי אפשר לגזון שמתקדש אלא
אם כן נתרמה ממנו תרומה גדולה
לפיכך אין צריך לתרום כשנמלא פירות
דמקמתא הופרשה מהם תרומה
גדולה ונראה לפרש דמשום דתרומה
דצ"ן מועט לא חש להחזיק:

קיינוי מחול. היינו דוקא קודם
שנמסקה המגילה אבל
לאחר מיען אין יכול למחול:
מסית

השקאת סוטה בפלוגתא דרבי אליעזר ור' יהושע דתנן ה' המקנא לאשתו
ר"א אומר מקנא על פי שנים ומשקה על פי עד אחד או על פי עצמו ר'
יהושע אומר ה' מקנא על פי שנים ומשקה על פי שנים עריפת עגלה בפלוגתא
דרבי אליעזר ורבי עקיבא דתנן ה' מאין היו מורדין רבי אליעזר אומר
מביבורי ר' עקיבא אומר ימחוטמו ר' אליעזר בן יעקב אומר ממקום
שנעשה חלל מצאורו מהרת מצורע בפלוגתא דר' שמעון ורבנן דתנן
ה' אין לו בהן יד בהן רגל אוזן ימנית אין לו מהרה עולמית ר' אליעזר אומר
נותן לו על מקומו ויוצא רבי שמעון אומר ה' נותן על של שמאל ויוצא בשעריך
זה לקט שכחה פאה לקט דתנן ה' שני שבלין לקט שלשה אינן לקט שכחה שני
עומרין שכחה שלשה אינן שכחה ועל כולן ב"ש אומרים שלש לעני וארבע
לבעל הבית פאה בפלוגתא דר' ישמעאל ורבנן ה' דתנן ה' מצות פאה להפריש
מן הקמה לא הפריש מן הקמה יפריש מן העומרין לא הפריש מן העומרין
יפריש מן הכרי עד שלא מירחו מירחו מעשר ונותן לו משום רבי ישמעאל
אמרו ה' אף מפריש מן העיסה: ג' בתי דינין וכו': אמר רב כהנא הוא אומר מפי
השמועה והן אומרין מפי השמועה אינו נהרג הוא אומר כך הוא בעיני והן
אומרין כך הוא בעינינו אינו נהרג וכל שכן הוא אומר מפי השמועה והן
אומרין כך הוא בעינינו אינו נהרג עד שיאמר כך הוא בעיני והן אומרין מפי
השמועה תדע שהרי לא הרגו את עקיבא בן מהללאל ור' אלעזר אומר אפילו
הוא אומר מפי השמועה והן אומרין כך הוא בעינינו נהרג כדי שלא ירבו
מחלוקות בישראל ואם תאמר מפני מה לא הרגו את עקיבא בן מהללאל מפני
שלא הורה הלכה למעשה תנן כך דרשתי וכך דרשו חבירי כך למדתי וכך
למדו חבירי מאי לאו דהוא אומר מפי השמועה והם אומרין כך הוא בעינינו לא
הוא אומר כך הוא בעיני והם אומרין מפי השמועה ת"ש דאמר רבי יאשיה
שלשה דברים סח לי זעירא מאנשי ירושלים יבעל שמחל על קינויו קינויו מחול
בן

לחוטמו: ר' עקיבא אומר מחוטמו. וצמסכת סוטה [מ"ה] מפרש טעמא מר סבר עיקר חיותה בצאניה ומר סבר עיקר חיותה בטבוחיה:
ממקום שנעשה חלל. דהיינו מנאוריה דסתם חלל מן הנאור דמפרש סתם לתת אותך על נאורי חלל רשעים [ויחלל כל]. ומתן (קידושין טו): המקדש
בעגלה ערופה אינה מקודשת ואם מדד זקן ממרא מטיבצורו וצ"ד מחוטמו והביאו אלו עגלה ואלו עגלה למר לו עגלה אסורה ואין מקדשין
בה חו אינה עגלה ומקדשין ה' ולמר ה' איפכא: דבעינן קרא דכתיב כלאמרן צננמר הדין [לשל מה]: וכן על מקומו. על
מקום הצוהן נותן דם האשה וטהור ליכנס למקדש ולכלול קודש דהיינו זדונו כרת: שלש אינן לקט. שאין דרך להפקירן: שלשה אינן שפחה.
בסיפרא (י"ף) ל"ף לה מקראי צפרשת שפחה. ואם נחלק זקן ממרא ואמר אף שלשה שפחה וצא עני ונטלן וצא בעל הבית ונטלן הימנו לזקן
ממרא היו גזל ואין מקדשין צו אשה ולרבנן מקודשת: מלות פאה מפריש מן הקמה. דכתיב לא תכלה [ויקרא כג] אלא הנח לפניהם והם יקצרוהו:
מרחו. כדברי נחמיה צמער דנגמרה מלאכתה הלך מעשר תחילה את הכרי מכל מעשרותיו ונותן לו את הפאה שאילו הפרישה
לא היו עניים צריכין לעשרה דלקט שפחה ופאה פטורין מן המעשר: אף מפריש מן העיסה. אס טחנה ולשה ולת"ק טחנה פטור דקנייה
בשנייה. ואם צא עני ונטל כדי פאה משטחנה לה' ישמעאל לא היו גזל לרבנן היו גזל: עקיבא בן מהללאל. נחלק על חכמים בלשכת
הגזית צד' דברים נמסכת עדיות (פ"ה משנה ו) שהיה אומר לצנו צמעה מיתמו חזון צד' דברים שהייתי אומר לאמר לו אצא ואמנה
מפני מה לא אחזרה בזה אמר לו אפי' שמעתי מפי המורצים והם שמעו מפי המורצים הם עמדו בשמעתן ואמר לאמר לא אצא ואמנה
אתה שמעת מפי היחיד וכו': על קינויו. שקינא לאשתו אל תסתרי עם פלוני: קינויו מחול. ואם נסתרה אינה נאסרת עליו:

לפרישה צננים. אס פרוח תפרח הנרעת ונתמלא כל הצנע: אדס
שפרחה כנולו טהור. דכתיב (ויקרא יג) אס פרוח תפרח הנרעת
וגו' ופליגי רבנן עליה. והיכא דפרחה צננע כולו והכניסו למקדש או
הנוגע צו כננס למקדש לרבנן חייב ולר' יונתן פטור: המעריך פחוס

מכן חדש. אמר על פחות מכן חדש
ערכו עלי והתורה לא נתנה לו ערך
דגבי ערכין כתיב (ויקרא כו) ואס
מכן חדש וגו': ר"מ אומר נוסף דמיו.
כמה שהוא נמכר בשוק דקסבר אין
אדס מוציא דכרי לנטלה ויודע שאין
ערך לפחות מכן חדש וגמר ואמר
לכס דמים ולרבנן פטור. ואס צא
גמבר ומשכנו לר"מ הוה הקדש ואין
אשה מתקדשת צו אלא אס כן יודע
צו דתנן (קידושין דף נב): ובהקדש
במוד קדש צמננ לא קידש ולרבנן
לא הוה הקדש והרי הוא של צעלים
לקדש צו האשה והאחר שקדש צו
אינה מקודשת. א"נ לר"מ הוה הקדש
והנהנה ממנו מציא אס מעילות
והרי אותו אס אס קדשים
והאכולו צמננא גופו חייב כרת
ולרבנן לא הוה הקדש והרי של צעלים
הוא והנהנה ממנו לא מעל ואס הביא
אס מעילות חולין לעזרה הוא
ואין חייבין עליו משום טומאה:
בדק הציב. ומועלין בהן: לכהניס.
ואין מועלין בהם: שחל על קדשי

קדשים. דתנן (ערכין דף כח): מחריס
אדס את קדשיו אס נדר נותן דמיהס
ואס נדבה נותן את טובתם כפי חלק
שס לו צה דמפרש צמסכת ערכין
צ' המקדש: אינורא. מולג קטן
שעוין צו וצב: י' כהניס. דמפרש
צפרק קמאס י' כהניס כמובין צפרשה.
אס נפדיס צפחות מעשרה צני אדס
עדיון הקדש ה' ומועלין צה ולרבנן
אין מועלין בה: המקנא לאשתו.
המתרה באשתו אל תסתרי עם איש
פלוגי: ומסקה על פי עד אחד.
שצא ואמר אני ראיתייה שנסתרה
ואס לא השקה נאסרת עליו ומתן
שצא ואמר אני ראיתייה שנסתרה
ואס לא השקה נאסרת עליו ומתן

לא צדק קדש דכתיב (ע"ד)
ה' מצות פאה
להפריש מן הקמה.
דכתיב לא תכלה פאה שדה
לקור (ב"ב דף). מייורח.
מחלק את הכרי צרחת
ומירוח היו גמר מלאכה
למעשר (שם) דאקבע
למעשר ולתורמה (תורה)
1. מעשר ונותן לו. שלש
למספד העני פטורין מן
השפחה והפאה פטורין מן
המעשר חוה הביאן ליד
חיוי (מכות ס): הלכך
מעשר כל מעשרותיו תחלה
מעשר כן נותן לו פאה כדי
שלא יפסק עני, שאילו היה
נותן קודם מירוח, אפי' שני
מזרץ לקט שפחה
ופאה הכרה ועושה מתן
כדי פטור מן המעשר,
שהרי הפקר הוא, אבל
כעשי שמתמחר ביד בעל
הבית נחמיי צמננא, דהיי
אמרין צמסכת צרחת (מ):
לקט שפחה ופאה ששפחן
בגוין הקדש (ב"ב דף).
אף מפריש מן העיסה.
פאה אס לא נתנה כרה,
ואילו לת"ק מן העיסה לא,
דקנייה בשנייה והוה ממון
שאין לו מוענע עניד שפחה
דשה לאו שני הוא, דלכא
הוא כמו שהיה (שם). סח
לי זעירא. שהיה מאנשי

ירושלים (סוטה כה).
לפריחה בבגדים. אס
פרחה הנרעת כלל הצנע
(ובגדים טס): שהיה
חטוריה. ואפי' שלא נאמר
אלא בלחם ואס פרוח תפרח
וגו' (נדה יט). המקנא
לאשתו. לשה קדש נקט
(במדבר ה) וקנא את אשתו
(סוטה ב). מקנא על פי
שנים. אס צא להשקוה
צריך להציב שני עדים
שחבר לה צניהם אס
תסתרי עמו, ואס לא קנא
לה צניס אינה נאסרת
עליו כנסתיה ואפי' משקה
(שם). ומשקה על פי עד
אחד כו'. ואפילו אין עדים
שנסתרה אלא עד אחד ר'
הוא עמלו אומר ראיתייה
שנסתרה אחר שקינאנו לה.
נאסרת צמננא עד
שנסתרה. ולקמן יליפין
מקראי שנסתרה אסרת
עליו מספך (שם). ר'
יהושע אומר. צריך צ'
עדים אף למסתרה (שם).
אין לו. למערה. בהן יד.
כו' אין לו טהרה
עולמית. לפי שאין יכול
לקיים צו מתן דם וטמן על
בהן ידו (נדר ח): דבעינן
קרא דכתיב (ויחלל כל).
רבי אליעזר אומר כו'.
לא צדק קדש דכתיב (ע"ד)

ה' מצות פאה
להפריש מן הקמה.
דכתיב לא תכלה פאה שדה
לקור (ב"ב דף). מייורח.
מחלק את הכרי צרחת
ומירוח היו גמר מלאכה
למעשר (שם) דאקבע
למעשר ולתורמה (תורה)
1. מעשר ונותן לו. שלש
למספד העני פטורין מן
השפחה והפאה פטורין מן
המעשר חוה הביאן ליד
חיוי (מכות ס): הלכך
מעשר כל מעשרותיו תחלה
מעשר כן נותן לו פאה כדי
שלא יפסק עני, שאילו היה
נותן קודם מירוח, אפי' שני
מזרץ לקט שפחה
ופאה הכרה ועושה מתן
כדי פטור מן המעשר,
שהרי הפקר הוא, אבל
כעשי שמתמחר ביד בעל
הבית נחמיי צמננא, דהיי
אמרין צמסכת צרחת (מ):
לקט שפחה ופאה ששפחן
בגוין הקדש (ב"ב דף).
אף מפריש מן העיסה.
פאה אס לא נתנה כרה,
ואילו לת"ק מן העיסה לא,
דקנייה בשנייה והוה ממון
שאין לו מוענע עניד שפחה
דשה לאו שני הוא, דלכא
הוא כמו שהיה (שם). סח
לי זעירא. שהיה מאנשי
ירושלים (סוטה כה).